

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/55/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1619010091
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1619010091.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Márie Šimkovej a Mgr. Michala Kačániho, PhD., v trestnej veci obžalovaného K. W., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky z 12.04.2021 sp. zn. 1T/18/2019, na verejnom zasadnutí konanom 23. septembra 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného K. W., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky z 12.04.2021 sp. zn. 1T/18/2019 bol obžalovaný K. W. uznaný za vinného pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že dňa 01.08.2018 v čase o 17.20 hod. viedol po ceste III/1113 v smere jazdy Rohožník - Malacky osobné motorové vozidlo zn. Škoda Fábria, strieborná metalíza svetlá, evidenčného čísla J napriek tomu, že mal v tejto dobe trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 03.03.2017, sp. zn. 1T/22/2017, právoplatným dňa 24.08.2017, uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu 3 rokov, pričom o uvedenom treste zákazu činnosti vedel.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému podľa § 348 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. l/ Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 2 Tr. zák. bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov vo výmere 3 roky.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie obžalovaný K. W., smerujúce výlučne do výroku o treste. V písomných dôvodoch podaného odvolania obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu konštatoval, že trest považuje za neprimeraný a nezákonný a to aj z dôvodu, že súd pri ukladaní trestu nezohľadnil dôsledne všetky zásady pre ukladanie trestu uvedené v § 34 ods. 1, ods. 2, ods. 4 Tr. zák. V tomto smere poukázal nielen na ustálenú prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - judikát R 16/1977, ale aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL.US 106/2011-85 zo dňa 28.11.2012. Z tohto nálezu vyplynulo, že neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý, spravodlivým je vždy len primeraný trest. Odvolateľ dodal, že po dobu 4 mesiacov bude vytrhnutý zo svojho bežného života, čo ovplyvní nielen jeho pracovný život, ale i rodinný život. Taktiež je tu predpoklad, že po výkone celého trestu odňatia slobody bude mať problém so zamestnaním a zaradením sa do spoločnosti, čo sa odrazí na zhoršení kvality jeho života. Obžalovaný zdôraznil fakt, že sa k predmetnému skutku priznal a ten úprimne oľutoval. Už samotné trestné stíhanie je pre neho dostatočným ponaučením a odstrašujúcim príkladom, aby sa do budúcnosti vyvaroval akejkoľvek ďalšej protiprávnej činnosti.

Vyslovil názor, že súd pri výmere trestu neaplikoval trest proporcionality. V jeho ponímaní, výška trestu musí vždy odpovedať závažnosti spáchaného trestného činu. Medzi skutočnosťami, na ktoré by v záujme individualizácie trestu mal súd prihliadať na následky spôsobené trestným činom, pohnútku, či spôsob spáchania trestného činu, na ktoré súd síce prihliadol, avšak vo veľkej miere sa zameril na jeho predchádzajúcu trestnú a priestupkovú činnosť. Obžalovaný vyslovil názor, že súd si odporuje, nakoľko sám v tejto súvislosti poukázal na fakt, že závažnosť situácie, ktorá nastala spôsobením trestného činu je zásadne menšia, ako závažnosť skutočností, že páchatel' bol už odsúdený. Vzhľadom na uvedené obžalovaný sa domáhal, aby odvolací súd prehodnotil uložený trest za predmetný trestný čin. Účel trestu by bol naplnený aj trestom zákazu činnosti a to v trvaní 3 roky. Záverom navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil na ďalšie konanie.

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril aj prokurátor. V tomto vyjadrení konštatoval, že uložený trest považuje za zákonný, spravodlivý a primeraný spáchanému skutku. Súd vo vzťahu k výroku o treste uviedol v napadnutom rozsudku náležité, dokonca až precízne odôvodnenie. Apel obžalovaného na uloženie alternatívneho trestu nie je opodstatnený. Bez povšimnutia nemôže ostať spáchanie 11 priestupkov na úseku dopravy, za ktoré bol obžalovaný postihnutý aj zákazom činnosti, ktorý v minulosti taktiež ignoroval. Pokiaľ obžalovaný poukázal na skutočnosť, že k spáchaniu skutku sa priznal a tento oľutoval, táto skutočnosť mu bola súdom adekvátne zohľadnená. Rovnako nemôže obstať ani poukaz obžalovaného na skutočnosť, že bude na 4 mesiace vytrhnutý zo svojho bežného života, že bude mať po výkone trestu problém zamestnať sa, keďže na uvedené mal obžalovaný myslieť pred spáchaním žalovaného skutku, kedy mal možnosť uviesť si možné následky svojho konania a to aj s poukazom na plynúcu skúšobnú dobu podmieneného odsúdenia. Nemožno prisvedčiť tvrdeniu obžalovaného o tom, že výška trestu nezodpovedá závažnosti spáchaného trestného činu, keďže súdom uložený trest je na dolnej hranici trestnej sadzby, čím je jednoznačne primeraný závažnosti spáchaného skutku a jeho následkom. Na základe uvedeného prokurátor navrhol, aby krajský súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní obžalovaného, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili obhajca obžalovaného a prokurátorka krajskej prokuratúry. Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného v zmysle § 293 ods. 5 Tr. por., nakoľko na takýto postup mal splnené všetky zákonné podmienky. Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu podaním jednak ústne do zápisnice, jednak písomne zo dňa 23.09.2021 (zaslané odvolaciemu súdu elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu), síce ospravedlnil svoju neúčasť na verejnom zasadnutí zo zdravotných dôvodov, o čom aj doložil potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti, na strane druhej vôbec nepožiadala, aby sa verejné zasadnutie odročilo, ani netrval na tom, že sa chce tohto procesného úkonu zúčastniť. K tomu treba dodať, že obžalovaný bol o termíne verejného zasadnutia upovedomený dňa 26.08.2021, pričom lehota na prípravu verejného zasadnutia bola zachovaná. V neposlednom rade treba poukázať na ustanovenie § 120 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého, v prípade ospravedlnenej neúčasti obvineného na úkone orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu zo zdravotných dôvodov je obvinený povinný predložiť vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd sám rozhodol rozsudkom a obžalovanému uložil miernejší trest.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhla, aby odvolanie obžalovaného bolo ako nedôvodné zamietnuté.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil pritom, že odvolanie obžalovaného K.a W.a nie je dôvodné.

Povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaným vyššie uvedeným ustanovením, bolo preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti postupu konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady by bolo to, že by odvolací súd musel prihliadať aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t. j. dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. Takéto chyby však v posudzovanom prípade zistené neboli.

V nadväznosti na vyššie uvedené zistenia, ako aj vzhľadom k podanému odvolaniu zo strany obžalovaného iba voči výroku o treste napadnutého rozsudku, a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd už nepreskúmaval výrok o vine, ani výrok o náhrade škody.

Odvolací súd v tomto smere iba konštatuje, že súd I. stupňa vykonal hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného, nakoľko tento požiadal, aby sa vykonalo v jeho neprítomnosti. Pred okresným súdom na hlavnom pojednávaní bolo vykonané dokazovanie takým spôsobom, že bola prečítaná výpoveď obžalovaného K.a W.a z prípravného konania, boli prečítané výpovede svedkov W. Q. a S. W.ovej z prípravného konania, boli oboznámené všetky relevantné listinné dôkazy zabezpečené orgánmi činnými v trestnom konaní, boli prečítané listinné dôkazy k osobe obžalovaného (súdom vyžiadaný aktualizovaný odpis z registra trestov a lustrácia z centrálnej evidencie priestupkov) a napokon bolo rozhodnuté napadnutým rozsudkom. Možno preto uzavrieť, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, odvolací súd nezistil pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a uplatnenie práva obžalovaného na obhajobu.

Na podklade odvolania obžalovaného, ktoré smerovalo výlučne do výroku o treste napadnutého rozsudku, krajský súd v rámci revízneho princípu zistil, že obžalovanému K.ovi W.ovi bol v predmetnej trestnej veci uložený primeraný a spravodlivý trest, vrátane jeho výmery. Obžalovanému prirážuje predovšetkým to, že sa súdeného skutku (činu) dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia (trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava V z 03.03.2017 sp. zn. 1T/22/2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.08.2017).

Je potrebné zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Tr. zák., ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukladanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Tr. zák. základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadří morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Závery na primeranosť postihu páchatel'a trestného činu sa musia opierať o skutočný stav veci a musia z neho vyplývať.

Po preskúmaní obsahu spisu a po vyhodnotení dôkazov vzťahujúcich sa k výroku o treste, odvolací súd dospel k názoru, že uložený trest ako celok, či už trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ako aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 3 roky, je dostatočným trestom a odráža primeranosť trestu predovšetkým s ohľadom na spôsob spáchania činu (obžalovaný viedol osobné motorové vozidlo napriek tomu, že mal súdnym rozhodnutím uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá po dobu 3 rokov) a rovnako zohľadňuje osobu obžalovaného ako páchatel'a súdeného trestného činu (ide o páchatel'a, ktorý sa v minulosti opakovane dopusti protiprávneho konania tak v podobe trestných činov ako aj priestupkov). Treba si uvedomiť, že pod pojmom „výrok o treste“ v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1, ods. 3 Tr. por. treba rozumieť súhrn všetkých čiastkových výrokov týkajúcich sa určitého trestu, alebo aj viac trestov popri sebe. Z tohto pohľadu nemožno izolovane hodnotiť primeranosť alebo neprimeranosť iba jedného trestu z viacerých trestov uložených popri sebe, ale toto hodnotenie sa musí vzťahovať na celý uložený trest.

Prvostupňový súd v súlade so stavom veci zistil a ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, prihliadol na spôsob spáchania činu, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy.

Nepochybil okresný súd, keď vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že obžalovaný sa k spáchaniu trestného činu priznal a trestný čin úprimne oľutoval (§ 36 písm. I/ Tr. zák.), pričom nevzhliadol žiadnu priťažujúcu okolnosť a súčasne vo výroku o treste aplikoval ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zák.

Za situácie ak prevažoval pomer poľahčujúcich okolností, prichádzalo do úvahy zníženie hornej hranice trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona o jednu tretinu.

Východisko pre ukladanie trestu odňatia slobody predstavovala základná trestná sadzba podľa § 348 ods. 1 Tr. zák. od 0 do 2 rokov. Nakoľko v posudzovanej veci sa vychádzalo z rozpätia trestnej sadzby upravenej podľa režimu § 38 ods. 3 Tr. zák. od 0 rokov do 1 roka a 4 mesiacov, v jej rámci bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace, t. j. pri dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby. Podľa názoru odvolacieho súdu, ide o výmeru trestu odňatia slobody primeranú a zákonnú.

S poukazom na osobu obžalovaného i jeho kriminálnu minulosť (navyše posudzovaný skutok spáchal v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia), krajský súd vyvodil, že uloženie iného druhu trestu, akým je iba nepodmienečný trest odňatia slobody, neprichádza vôbec do úvahy. V tomto smere je preto odôvodnené také preventívne pôsobenie na obžalovaného, ktoré mu účinne zabráni v dopúšťaní sa trestnej činnosti, pričom je nevyhnutné na obžalovaného pôsobiť represiou v podobe nepodmienečného trestu odňatia slobody. Takýto druh trestu odráža v sebe nielen minulosť obžalovaného z hľadiska jeho postoja k dodržiavaniu jednotlivých spoločenských noriem, ale tiež jeho vývoj z hľadiska možného páchania trestnej činnosti.

Vzhľadom na uvedené, požiadavka obžalovaného, aby mu odvolací súd uložil iba trest zákazu činnosti, bola zjavne neopodstatnená.

Okresný súd postupoval v súlade so zákonom, keď obžalovaného pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin (§ 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.).

Pokiaľ obžalovaný v dôvodoch podaného odvolania namietal, že uložený trest odňatia slobody veľmi citeľne zasiahne do jeho rodinného a pracovného života, tak nadriadený súd konštatuje, že týchto okolností si musel byť obžalovaný vedomý aj v čase spáchania skutku, keďže posudzovaný skutok spáchal v priebehu skúšobnej doby podmieneného odsúdenia (trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava V z 03.03.2017 sp. zn. 1T/22/2017). Ak obžalovaný znovu spáchal prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia, evidentne chcel postúpiť riziko, že týmto konaním si môže skomplikovať rodinný a pracovný život. Treba vysloviť aj to, že samotným uložením trestu páchatelovi trestného činu sa nepriamo postihne i jeho rodina a jemu blízke osoby, ak sú závislé od jeho príjmov, starostlivosti alebo ostatného zabezpečenia rodiny. Preto nie je možné za každých okolností zabezpečiť (ako to bolo aj v tomto posudzovanom prípade), aby sa trest uložený obžalovanému nedotkol jeho rodiny a blízkych osôb. Aj samotné ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zák. sa môže aplikovať iba v rámci zákonných podmienok pre uloženie konkrétneho druhu trestu.

Zákonným kritériám zodpovedá aj uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 3 rokov, pričom výmeru tohto trestu odvolací súd považuje za dostatočnú aj z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie. Pri preskúmaní výroku o treste zákazu činnosti napadnutého rozsudku teda krajský súd nezistil žiadny relevantný dôvod, pre ktorý by bolo možné považovať výmeru tohto druhu trestu za neprimeranú.

Neuniklo však pozornosti odvolaciemu súdu, že pri správnom postupe mal súd I. stupňa pri ukladaní trestu zákazu činnosti, aplikovať ustanovenie § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., nie iba ustanovenie § 61 ods. 2 Tr. zák. Krajský súd vychádzajúc z princípu stability súdnych rozhodnutí na uvedené formálne

pochybenie len upozorňuje, bez potreby ho korigovať, lebo z materiálneho hľadiska naznačený stav nemá vplyv na meritum veci.

Odvolací súd na podklade uvedených úvah, keďže nezistil riadny relevantný dôvod na prípadnú zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa, odvolanie obžalovaného K.a W. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.